

SVERIGES FÖRENADE HBTQ-STUDENTER PRESENTERAR:

Wannabe

NR 16

TEMA: FÖRÄNDRING

VARJE DAG UTMANAR JAG NÅGONS FÖRESTÄLLNING OM KÖN
QUEER IT UP, EUROPE! • COMBATING HOMOPHOBIA AT SCHOOL
VIKINGATIDENS TRANSPERSONER? • ÖPPENHET PÅ 2000-TALET

Wannabe nr 16

Förbundsordföranden har ordet CAMILLA NYLUNDH

Presentation av förbundsstyrelsen

Queer It Up, Europe! MONIKA GRZYWNOWICZ

Combating homophobia at school MARZANNA POGORZELSKA

Varje dag utmanar jag någons föreställning om kön HANNA ANDERBERG

Rapport från SFQ:s lokalavdelningskonferens CAMILLA ALEXANDERSSON, KARIN MELIN

Älskling ULLIS CARLSSON

Vikingatidens transpersoner? LISA OLOFSSON

Öppenhet på 2000-talet ANNA OLOVSDOTTER LÖÖV, SARA NILSSON

How to make your organization trans-inclusive ALICE GUÉNA

"Tar ingen annan över låter jag mejlinglistan självdo" NIKLAS LINDQVIST, VIOLA ARVIDSSON

Rosa kuvertet ARAWN REPKA

s. 4

s. 6

s. 8

s. 10

s. 14

s. 18

s. 20

s. 22

s. 26

s. 30

s. 34

s. 39

innehåll

medverkande

TEXTER

Camilla Alexandersson, Hanna
Anderberg, Viola Arvidsson, Ullis
Carlsson, Monika Grzywnowicz,
Alice Guéna, Niklas Lindqvist, Anna
Olovsdotter Lööv, Karin Melin,
Sara Nilsson, Camilla Nylundh, Lisa
Olofsson, Marzanna Pogorzelska,
Arawn Repka

REDAKTION

Linda Elstad, Anna Olovsdotter Lööv,
Sara Nilsson, Lisa Olofsson

FOTO

Viola Arvidsson, Monika
Grzywnowicz, Linnea Ornstein,
Isabella Staf, Freja Wagner

ILLUSTRATIONER

Camilla Lekebjer (även omslag)

LAYOUT

Maria Wallin

ANSVARIGA UTGIVARE

Anna Olovsdotter Lööv, Sara Nilsson

TRYCK

Wallin & Dalholm Boktryckeri AB

KONTAKTA OSS

wannabe@hbtqstudenterna.se

WEBBPLATS

www.hbtqstudenterna.se

POSTADRESS

Sveriges Förenade HBTQ-studenter
Wollmar Yxkullsgatan 16
11850 Stockholm

Upplaga 3000 ex
April 2009

Wannabe nr 16 ges ut som en del av projektet
*Students' Perspective on European Politics
and LGBT Rights*. Projektet genomförs med
ekonomiskt stöd från Europeiska kommissionen.
För uppgifterna i denna publikation
(meddelande) ansvarar endast upphovsmannen.
Europeiska kommissionen tar inget ansvar för
hur dessa uppgifter kan komma att användas.
"Queer it up, Europe!" finansierades även av
Olof Palmes minnesfond, www.palmefonden.se.

Programmet "Ung och Aktiv i Europa"

Förändring på gång... Nu är Wannabe här igen!

Tiderna förändras. Sedan Wannabe nr 15 har SFQ fått en ny styrelse och Wannabe har fått ytterligare en chefredaktör. SFQ:s före detta vice förbundsordförande Sara Nilsson har tagit plats som chefredaktörspartner till Anna Olovsdotter Lööv.

Om ett par veckor kommer det att bli möjligt för samkönade par att gifta sig i Sverige. Samtidigt så verkar förändring aldrig komma till stånd inom vissa områden. Steriliseringskravet för transsexuella kvarstår fortfarande trots stora protester och vi har fortfarande en socialminister som "tycker" att samkönade par är olämpliga som föräldrar, trots den stora mängd forskning som visar på motsatsen.

Positiva förändringar inom transområdet är dock att könsöverskridande identitet eller uttryck numera ingår som en av diskrimineringsgrunderna i den nya diskrimineringslagstiftningen samt att transvestism inte längre är sjukdomsklassificerat (ett stort grattis till alla transvestiter inom förbundet!).

Förändring är också ett ord som används allt flitigare i samhället då alla uppmanas till ständig personlig förändring - en uppmaning som inte tar hänsyn till att förutsättningarna för förändring är ojämnt fördelade, och den som inte lyckas förändra sitt liv får själv bära skulden för det. Då tiden gör att allting ständigt förändras, men kanske inte alltid i den riktning man skulle kunna önska, vill vi i det här numret av Wannabe lyfta fram människor som dagligen kämpar för förändring i riktningen mot en bättre värld för hbtq-personer. Kanske kommer detta nummer av Wannabe förändra dig. Och kanske kommer du också att gå ut och förändra världen till det bättre. Det är i alla fall vår förhoppning.

ANNA OLOVSDOTTER LÖÖV & SARA NILSSON

Förbundsordföranden har ordet

Ett av de starkaste minnena som jag har från högskolan var när en lärare inleder föreläsningen med att inlevelsefullt proklamera att "Vetenskap, det är sanningen". Det fick mig att börja fundera, är det verkligen så enkelt? Mycket av det som vi studenter lär oss i utbildningen och som forskare kommer fram till i deras arbete, är jättebra och används för att göra samhället bättre. Samtidigt får vi inte glömma bort att vetenskapen genom historien har använts för att förklara, motivera och legitimera saker som vi idag förkastar. Jag tänker bland annat på rashygien, teorier om hysteriska kvinnors vandrande livmödrar och sjukdomsstämpeln på homosexuella.

På högskolan, universiteten och i forskning skapar vi de "sanningar" som samhället bygger på. Vi bestämmer vad som är "normalt" och vad som är "onormalt", vilket nu, likaväl som förr, spelar stor roll för vilka som blir diskriminerade och vilka som tilldelas makt i samhället. Därför gäller det att ha ögon och öron öppna och inte tappa maktperspektivet. Undervisning kan aldrig vara neutral. Det spelar roll hur olika grupper framställs, vilka som få synas och vilket sätt att leva som framställs som önskvärt.

Jag heter Camilla Nylundh och är SFQ:s nya förbundsordförande. Som förbundsordförande vill jag fortsätta arbetet med att bygga ett starkt förbund med levande lokalavdelningar som erbjude

der mötesplatser för alla HBTQ-studenter. Jag vill också arbeta för att förbättra kommunikationen inom förbundet och sprida all den kunskap som våra medlemmar och lokalavdelningar bär på. Jag tror att det är förutsättningen för att vi på allvar ska kunna påverka högre utbildning till det bättre.

För SFQ är HBT-perspektiv i utbildningen en kvalitetsfråga. En utbildning som inte ger lärarstudenter verktyg att hantera homofobi, bifobi och

transfobi i klassrummet är inte tillräckligt rustade för sitt yrke. Det samma gäller t.ex. läkar- och psykologstudenter som inte förbereds på att möta HBT-klienter. En annan särskilt viktig fråga för SFQ är transstudenters situation. Det är viktigt att bevaka implementeringen

av den nya diskrimineringsgrunden könsöverskridande identitet eller uttryck och betona vikten av det arbetet.

Jag är stolt över att jag har fått möjlighet att arbeta med en så unik och viktig organisation. Jag ska göra mitt bästa för att leda SFQ till nya höjder och jag vill tacka medlemmarna för förtroendet. Hoppas att vi ses ute i studentpolitiken!

CAMILLA NYLUNDH,
Förbundsordförande, Sveriges Förenade
HBTQ-studenter (SFQ)

”Undervisning kan aldrig vara neutral. Det spelar roll hur olika grupper framställs, vilka som få synas och vilket sätt att leva som framställs som önskvärt.”

foto LINNEA ORNSTEIN

Presentation av förbundsstyrelsen

Isabel Enström

Ålder: 33
Bostadsort: Visby
Sysselsättning: Studerar ekologi, skriver för närvarande magisteruppsats.
Det här vill jag förändra: Jag vill att inkluderande bred litteratur och ifrågasättande av rådande normer som bidrar till ojämlikhet och diskriminering ska vara en naturlig del inom högre utbildning.

Camilla Nylundh

Ålder: 23
Bostadsort: Skarpnäck, Stockholm
Sysselsättning: Förbundsordförande för SFQ
Det här vill jag förändra: Jag vill göra HBT- och heteronormativitetsperspektiv i utbildningen till en kvalitetsfråga. Min vision är en högre utbildning som inkluderar normkritiska perspektiv och som sätter fokus på privilegierade normer och mekanismer som skapar avvikare. Förståelse av hur normer påverkar och formar oss skapar inte bara en verklighetsförankrad utbildning, utan det ger också människor mer makt att forma sina egna liv.

Bernd Gädtke

Ålder: 25
Bostadsort: Västerås/Umeå
Sysselsättning: Student
Det här vill jag förändra: One main question for me is how trans can be better integrated in our society but also how it is being an LGBT person in small towns and villages and how you can educate people to face intolerance.

Isabella Staf

Ålder: 24
Bostadsort: Malmö
Sysselsättning: Socionomstudent
Det här vill jag förändra: Kort å gott: arbeta mot heteronormativitet i högskolan

Clara Lindefors

Ålder: 24
Bostadsort: Skövde
Sysselsättning: Vice förbundsordförande för SFQ
Det här vill jag förändra: De normer kring kön, genus och sexualitet som förminska och inskränker människors sätt att uttrycka sig och vara.

Sanna Nilsson

Ålder: 23
Bostadsort: Vårberg, Stockholm
Sysselsättning: Läser termin 8 på lärarprogrammet vid Stockholms universitet för att bli lärare i tyska och svenska.
Det här vill jag förändra: Jag vill få bort synen på människor som "normala" respektive "avvikande", att vi ska sluta tala om "accepterande" av olika individer utan istället respektera och naturligt inkludera alla. Jag vill att alla elever och studenter i skolor och högskolor ska kunna leva öppet som homo, hetero, bi eller transperson och känna sig trygga i det.

Fej Skantz

Ålder: 22
Bostadsort: Tensta, Stockholm
Sysselsättning: Sjuksköterskestuderande
Det här vill jag förändra: Jag vill öka HBTQ-kompetensen och kunskapen om hatbrott.

foto LINNEA ORNSTEIN
handskrift CAMILLA LEKEBJER

Viola Arvidsson

Ålder: 20
Bostadsort: Umeå
Sysselsättning: Går fjärde och sista året på gymnasiet på det naturvetenskapliga programmet (inte lätt att välja rätt program från början).
Det här vill jag förändra: Jag vill förändra det mesta och jag tror att det behövs kunskap för att det ska lyckas. Då är universitet en bra plattform.

Tatjana Laursen

Ålder: 25
Bostadsort: Köpenhamn
Sysselsättning: Genusvetenskapligt program vid Lunds universitet
Det här vill jag förändra: Jag vill förändra kampen mot heteronormativitet så att den inte enbart handlar om vissa identifikationsgruppers rättigheter.

Monika Grzywnowicz

Ålder: 26
Bostadsort: Hjulsta, Stockholm
Sysselsättning: Treasurer of SFQ and President of ANSO, Association of Nordic LGBTQ Student Organizations.
Det här vill jag förändra: It is hard to say in just one sentence, however this quote says a lot: "You can't change the world/ But you can change the facts/And if you change the facts/You can change points of view/If you change the points of view/You may change a vote/And if you change a vote/You may change the world"
- Depeche Mode, 'New Dress'

Queer it up, Europe!

foto: SFQ

2008 was a quite eventful year for SFQ. One of the biggest projects was *A Students' Perspective on European Politics and LGBT Rights*, in short called *The Democracy Project*. The idea was simple: how to use the expertise of SFQ and UFS¹ concerning LGBT issues and knowledge connected to politics and the European Union. Both organizations wanted to create a project examining how

¹ Sveriges utrikespolitiska förening-
gar

European politics influence LGBT rights and movements in three specific countries, namely Poland, Romania and Sweden. SFQ and UFS invited four other organizations to be the partners in the project: Campaign Against Homophobia (KPH) and Association of Independent Initiatives (Mikuszewo) from Poland, Romanian Human Rights Group (GRADO) and Association for LGBT rights (ACCEPT) from Romania.

The project ran parallel on two levels,

on national levels in Sweden, Poland and Romania in order to create networks between the partner organizations, as well as on an international level, which was concentrated around prides and diversity events in the partner countries. The young people involved in the project were given opportunity not only to participate in parades, get in touch with Human Rights organizations and groups working with politics in all three countries but also participate in debates, meetings and exchange their experiences connected to LGBT rights. During 2008, SFQ brought representatives from all partners to Bucharest, Romania, in May for the GayFest; to Warsaw, Poland, in June for the Equality March; to Stockholm, Sweden, for EuroPride in August; to Poznan, Poland, in November for the Equality Days. It was a unique opportunity for the participants to exchange their experiences, get to know other young people's realities and get a big motivational kick together with a quite big portion of inspiration.

The project finished with a three-day long conference; "Queer It Up, Europe!" taking place in Stockholm in January 2009. SFQ and UFS gathered around 25 young activists and experts from Sweden, Poland and Romania to discuss issues such as representation of LGBTQ people in media, the situation of LGBTQ people in Poland and the Nordic region, the legal framework in Sweden concerning anti-discrimination legislation, and much more.

The project itself was a success and we hope it will results in many new initiatives focusing on international cooperation and exchange.

MONIKA GRZYWNOWICZ was co-project manager for *A Students' Perspective on European Politics and LGBT Rights*. She is also involved in the SFQ board as treasurer and in international LGBT activism.

Combating homophobia at school

– seen from a Polish teacher's perspective

text MARZANNA POGORZELSKA
illustration CAMILLA LEKEBJER

I've been doing a lot of work connected with human rights so my interest in LGBT issues came naturally as a part of this activity. But, I must also stress the influence of a very special meeting I was given to experience – the meeting with “my first gay” – a boy to whom I was a tutor and who came out to me. It was the moment when I realized how much intolerance, discrimination and unnecessary suffering people like him have to bear and how much teachers and educators can do to help them.

The situation concerning homophobia and LGBT education in Poland had never been favorable, but things got a lot worse after the parliamentary elections in 2005. The winning party - 'Law and Justice', being not very open itself, created a coalition with the even more xenophobic and right-wing party 'League of Polish Families', whose leader Roman Giertych became the Minister of Education. Key words for the new trends in national education were: order, truth, patriotism, discipline, uniformity, unification, control. The slogans above marked something new in education: all that was atypical, different or unusual was seen as inappropriate; thus it created a specific atmosphere at schools – as if we were moved back in time to when there was only one way of thinking acceptably. LGBT matters suddenly became “suspicious”; which affected my work to the opposite of what was intended, as I especially emphasized the need to be individual and criticized this trend in front of the students. Ways of doing this included organizing actions and happenings such as an anti-uniform happening, when students were asked to wear whatever they wish – it was our reply to the minister's wish of introducing school uniforms. The language of the new leadership was openly aggressive

and discriminating towards any “otherness”. It contained commands, instead of dialogue, it was filled with national ideology, the word “tolerance” got its negative meaning; at the same time some scientific theories were being undermined, for instance Darwin's theory of evolution. Non-government organizations (NGOs) were perceived to be suspicious and were refused to be let in to some schools. What's more, religion as a subject gained more importance.

No wonder that in the situation presented above, the topics connected with sexual diversity were particularly censored. The educational authorities of that time presented homosexuality as a threat of traditional values, connecting it to pedophilia, destruction, deviation, AIDS, prostitution, abnormality, etc. Open homophobia became a daily language of people responsible for education in Poland. The minister's projects comprised such ideas as: banning and punishing headmasters and teachers for “promoting homosexuality” and “homosexual propaganda” in schools, dismissing homosexual teachers, refusal of financial support to NGOs combating

homophobia, creating lists of jobs forbidden for homosexual teachers, severe punishments for school headmasters who let LGBT organizations enter schools. Sometimes the atmosphere reached the level of

as a homophobic country was fixed.

In the conditions described above, working with the School Group of Amnesty International and promoting human rights became especially important.

Having been active

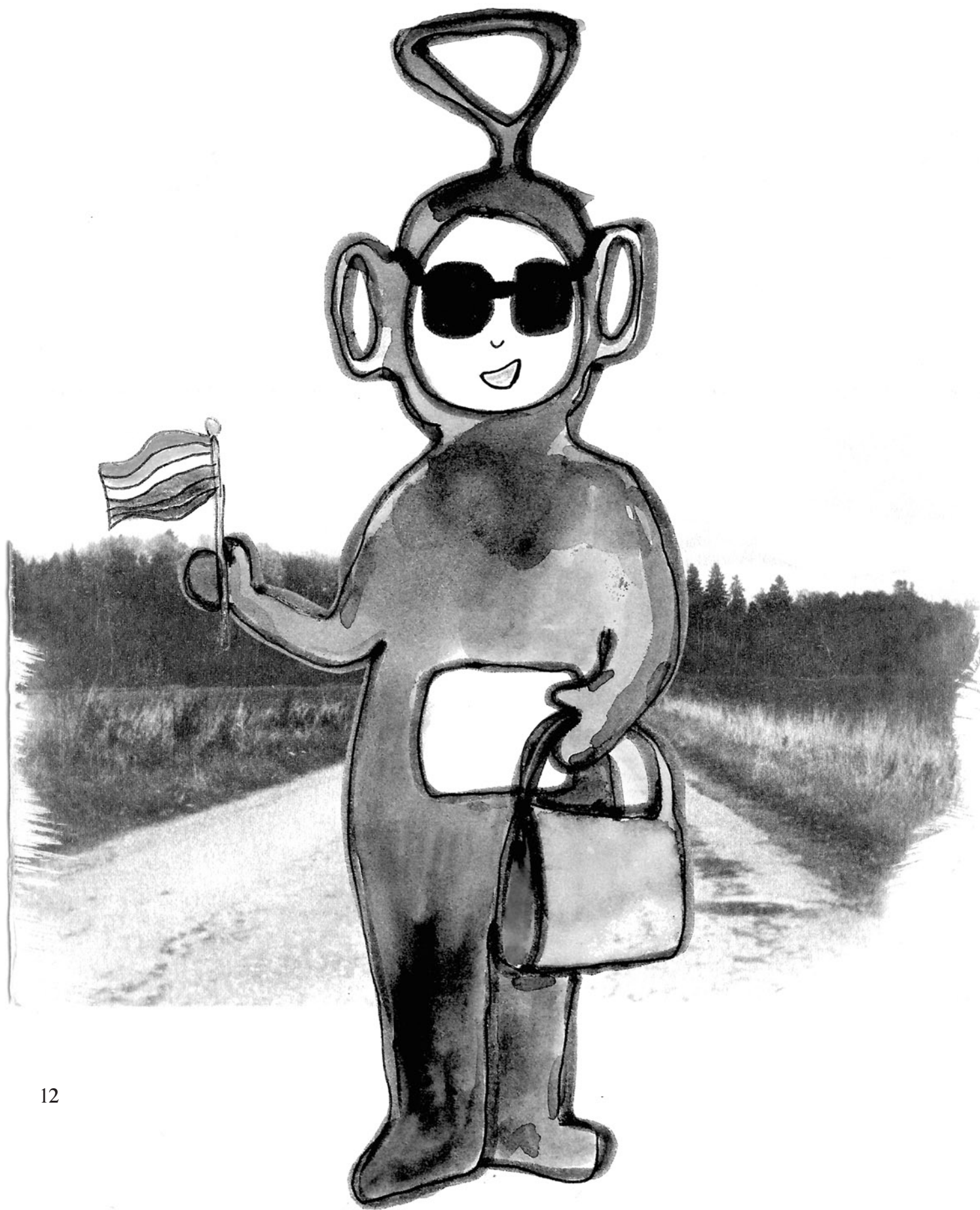
since 2005, we performed actions combating different forms of discrimination like racism, anti-Semitism, violence against women, xenophobia, among

“...the Spokeswoman for Children's Rights said that she had noticed that one of the Teletubbies had a female handbag and that she had found out it could have a hidden homosexual meaning.”

pure nonsense, if you remember the Tinky Winky scandal. Back then, but only a few of years ago, when tracing “homosexual propaganda” was present everywhere, the Spokeswoman for Children's Rights said that she had noticed that one of the Teletubbies had a female handbag and that she had found out it could have a hidden homosexual meaning. She added that if that was the case, she would ask experts to decide if the cartoon could be shown on TV. The media immediately picked up on the story and the laughter that burst across the world made the lady silent but the Polish image

them we also organized activities aimed at homophobia. As a routine, every 17th May we celebrate the International Day against Homophobia with colorful exhibitions in the school hall, with posters, pictures, information on homophobia and LGBT matters. Some time ago we organized a meeting with Marta Abramowicz from Campaign against Homophobia¹, where the students had a unique opportunity to find out more about the organization

¹ Campaign Against Homophobia – one of the leading LGBT organizations in Poland (set in Warsaw, main activities are campaigns, trainings, actions aimed at raising tolerance toward LGBT people)

and ask the questions concerning LGBT that they usually have no chance to ask; their interest and commitment in the discussions were the best proof of how successful the meeting was. Once we also arranged a so called "Anti-homophobic health center" in the main hall of the

could have their picture taken. The action was enthusiastically accepted by the school community whose members were willing to take pictures with the Teletubby. By this we showed that sometimes the best method to fight absurdity is by laughing at it.

“ Sometimes the best method to fight absurdity is by laughing at it. ”

school. Students wearing white aprons and looking like doctors and nurses distributed leaflets with basic information about homophobia and homosexuality; other students of the school could approach them and ask topic-connected questions. At the same time we put posters all over school informing that "Homophobia kills", "Homophobia during pregnancy harms you and your child", etc. One of our actions was our humorous respond to the Tinky Winky affair described above. Having informed the school community about the action (posters at school which read: "Amnesty International Group invites - take your picture with Tinky Winky - the last chance!!!"), one of the group members dressed up as Tinky Winky and anybody

Naturally, the question may arise: "How it is to work with LGBT issues in a country like Poland? How is it possible?" My answer is - a lot depends on the teacher, if she/he is keen on it and really committed, if the actions are connected to a wider context of human rights, then getting involved in anti-homophobic activity seems natural. We must also not forget that, although the previous minister's projects, opinions and statements were enough to make the situation fearful and to threaten democracy, he fortunately could not realize them.

I've also had a very strong conviction that my activities are both educational and legal so some people can be against them but they cannot forbid them.

MARZANNA POGORZELSKA works as a teacher and is coordinator of the School Group of Amnesty International at a high school in Kędzierzyn-Koźle, Poland. She is married to Marek and mother of Kuba and Kaja.

Varje dag utmanar jag någons föreställning om kön

text HANNA ANDERBERG
illustrationer CAMILLA LEKEBJER

Trots att transsexuella idag trängs under T:et tillsammans med könsöverskridare av alla de slag är det få grupperingar som är så genuskonservativa som just vi. Detta blev väldigt tydligt för mig i min process som började i en strävan efter att bli en "hel kvinna" och som slutade med ett nytt förhållningssätt till kön.

Jag växte upp i en väldigt liten by på landet och var väl som landsbygdsungar är mest. Jag älskade att vara ute i skogen och kom ofta hem med både skrubbsår och trasiga kläder. När det kom till skillnader mellan könen var de relativt små, i skogen spelade det trots allt ingen roll om du var pojke eller flicka.

Det var först i högstadiet när skillnaderna mellan könen och i förlängningen genus började göra sig allt mer gällande som

jag började känna mig obehälsam. Jag förstod att jag förväntades hänga med killarna, med de normer som följde med det, och jag lärde mig spelets regler snabbt. Men trots att jag var ganska populär så sneglade jag ofta på "tjejgängen" och önskade att jag kunde vara en del av deras gemenskap. Jag var djupt deprimerad i perioder och själv-mordstankarna var sällan långt borta. När jag började gymnasiet i närmsta stad med de nya influenser det innebar började mitt genus bli allt mer feminint, kläderna blev mer figursydda och jag tvingade mina tjejkompisar att låna ut sitt smink. Än så länge hade jag inga tvivel på mitt kön men efter några ganska misslyckade förhållanden med tjejer började jag fundera på om jag i själva verket var bög. Denna tanke tilltalade mig och efter att ha hånglat med ett par

killar kom jag ut och jag blev känd som den enda öppet bisexuella på min gymnasieskola. Jag trivdes med den uppmärksamheten det gav och med tanken på att jag kanske gjorde livet lite lättare för andra i min situation, men fortfarande var det något som skavde och de djupa depressionerna kom alltjämt över mig med jämna mellanrum. Studenten kom och gick och jag gjorde först lumpen och åkte sen snowboard ett halvår i Kanada. Denna period präglades av många men ytliga vänskapsrelationer och jag kände mig ofta ensam. Jag funderade på om jag verkligen var bög. Jag hade aldrig känt mig speciellt attraherad av någon kille men tjejer funkande inte heller, det hade jag ju redan testat.

Efter en viss tvekan började jag så hösten 2003 att studera kemi vid Lunds universitet. En

kväll den hösten satt jag hemma hos en nyvunnen bekantskap och drack vin. Vi pratade om sexualitet sådär i allmänhet och plötsligt hörde jag mig själv säga något i stil med "jag önskar att jag kunde vara med en tjej som

” Jag kände mig med ens otroligt vacker och det var som att något jag väntat på i hela mitt liv äntligen föll på plats. Den kvällen strålade jag som aldrig förut. ”

tjej, jag önskar att jag vore lesbisk” och något klickade till i mig. Dagen efter mindes jag dock inte detta uttalande. Det var som att konsekvenserna var för stora för att ta in. Några veckor passerade och jag blev inbjuden på halloweenfest hos en vän från gymnasietiden. Det var tentatider så jag bad en kompis som också skulle på festen att komma på en outfit åt mig vilken hon lovade att göra. Men när det väl kom till kritan hade hon inte kommit på något och det slutade med vi klädde ut mig till den där dumma bruden som alltid går åt fel håll i skräckfilmer.

Väl ombytt och sminkad hände något. Jag kände mig med ens otroligt vacker och det var som att något jag väntat på i hela mitt liv äntligen föll på plats. Den kvällen strålade jag som aldrig förut. Känslan lämnade mig inte och bara några dagar senare, efter många timmar på nätet, ringde jag Studenthälsan helt övertygad om att jag var en kvinna fången i en manskropp med andra ord transsexuell. Där hänvisade de mig till sexologiska mottagningen och därefter gick det snabbt, eller ja, så snabbt det nu går inom den svenska vården. I mars året därpå träffade jag min utredare för första gången och under året fick jag bl.a. göra intelligens-test, bara det ganska kränkande, och sen vad som kallas "real life test" vilket går ut på att duska/leva fullt ut som kvinna under ett halvår. Just då reflekterade jag inte så mycket över det. Jag förstod inte riktigt vad som förväntades av mig och brydde mig inte så mycket om det. Jag började hur som helst så smått använda "tjejdkläder" och smink till vardags. Förändringen kom gradvis och aldrig

i det fördolda. Efter hand började jag fundera över varför jag kände som jag gjorde. Jag hade många olika funderingar men slöt mig ändå till slut till att det måste vara skillnad på kvinnliga och manliga hjärnor och att jag av någon anledning hade en kvinnlig hjärna. Det blev också allt viktigare att bli tilltalad med kvinnliga pronomen och jag stod varken ut med att bli tilltalad med mitt gamla namn eller att bli omtalad som han.

I september 2005 fick jag så äntligen mitt första recept på östrogenochtestosteronblockerare. Vid årsskiftet

började bröstet synas och den våren såg framtiden plötsligt lite ljusare ut. Jag hade dock ofta känslan av att jag aldrig skulle kunna passera som kvinna – en känsla som lamslog mig. Under hösten bytte jag formellt namn och i mars året därpå träffade jag min kirurg inför den stora

operationen. I september 2007 godkände rättsliga rådet min formella ansökan om könskorrigering och i januari förra året var det så dags att lägga sig på operationsbordet. Allt gick som det skulle och efter en mindre kompletterande operation under våren så var

allting klart.

I början av processen hade jag haft föreställningen om att jag en dag skulle passera som kvinna till 100 % och att det var själva målet med det hela. Men redan under ”real life-testet” hade jag börjat fundera på vad det innebar att vara kvinna och vad som krävdes för att vara en socialt accepterad sådan. Jag blev väldigt medveten om hur genus inte är något som är medfött utan hur det måste iscensättas varje dag såväl för biokvinnor som för transkvinnor. Pondera att en biokvinna rakar av sig håret och börjar

snusa. Genast kommer hennes kvinnlighet att ifrågasättas precis som min när jag ibland inte lyckades se tillräckligt feminin ut. I mig

började också en önskan om att dragkinga växa fram och tanken på att vara en mtf¹ transsexuell dragking tilltalade mig oerhört. Under denna period kom jag även i kontakt med queerteorin vilket gav mig de teoretiska verktygen jag behövde för att strukturera mina tankar.

I somras på Europride i Stockholm tog jag mod till mig och tog tillbaka några av de ”manliga” attribut som jag så länge hade kämpat med att komma ifrån. Jag blev heller inte längre upprörd över att bli tilltalad som man. Plötsligt insåg jag vilka ytor jag hade skapat för mig själv. Jag kände mig med ens inte längre begränsad av genusnormerna och kunde utan problem blanda både normativt kvinnliga och normativt manliga attribut. Känslan har stannat hos mig och jag har sedan dess med hjälp av queerteorin försökt analysera vad som låg bakom min ursprungliga önskan om att bli kvinna. Queerteoretikern Judith Butler anser att inte bara genus, utan även kön är en social konstruktion och att det

¹ Male-to-female (man till kvinna)

inte finns någon naturlig korrelation mellan kön och genus. Eftersom det tillskrivna genuset är så oerhört starkt knutet till ditt kön i dagen samhälle, och jag kände mig så väldigt obekvämt

om vilket pronomen som används om mig och blir snarare väldigt nöjd när jag märker att människor inte omedelbart kan tillskriva mig ett kön. Det som började som en kamp för att

” Jag kände mig med ens inte längre begränsad av genusnormerna och kunde utan problem blanda både normativt kvinnliga och normativt manliga attribut. ”

i ett manligt genus, så var ett ”könsbyte” den enda utvägen. Jag tror att det jag egentligen har varit ute efter hela tiden är att bryta mig loss från samhällets extremt snäva genusnormer – könsbytet var bara ett medel för att uppnå detta. Och även om jag verkligen trivs med min kropp som den är idag skulle den egentligen kunna se ut hur som helst bara jag kunde känna sexuell njutning med en annan människa och få ha det genus jag vill. Så som samhället ser ut idag var ett ”könsbyte” det enda effektiva sättet att uppnå båda dessa mål.

Idag bryr jag mig väldigt lite

passa in i samhället har nu blivit en kamp för att få samhället att passa mig och istället för att oroa mig för att inte passa in stärker mig tanken på att jag förmodligen varje dag utmanar i alla fall en persons idéer kring kön och genus bara genom hur jag väljer att se ut. Nämnade jag förresten att jag aldrig känt mig lyckligare och mer fri?

HANNA ANDERBERG doktorerar i biokemi vid Lunds universitet och bor med partnern Jonna och katterna Isabelle och Smilla.

Det handlar inte om rätten att vara **annorlunda** utan om rätten att vara **sig själv!**

*- en rapport från SFQ:s
lokalavdelningskonferens*

foto ISABELLA STAF

SFQ har haft lokalavdelningskonferens i Stockholm 3-5 april 2009. Under denna helg (som fortfarande pågår i skrivande stund) har vi fått massa nyttig information. Vi fick en föredragning om den nya diskrimineringslagstiftningen av Peter Tai Christensen från diskrimineringsombudsmannen och detta gav upphov till många intressanta diskussioner! Den 1 januari i år trädde den nya lagen i kraft och något som vi tycker är mycket positivt är det faktum att könsöverskridande identitet och könsuttryck skrivits in som ny diskrimineringsgrund. Vi fick även ta del av en transföreläsning av Monika Grzywnowicz där vi fick möjlighet att testa våra kunskaper om trans. Under en värderingsövning ställdes en fråga som handlade om huruvida vi hade haft några problem från omgivningen med vårt könsuttryck. Det som

kom fram var att många, oavsett tillhörighet till H, B, T eller Q hade stött på liknande reaktioner från omgivningen gällande vårt könsuttryck, som till exempel att få glåpord eller ölburkar kastade efter sig, men även problem inom "vår egen trygga sfär" kom fram. Normer kring kön och könsuttryck verkar helt enkelt vara starka även inom hbtq-sfären, där normerna ibland också är andra än i det heteronormativa samhället.

På lördagens sista pass diskuterade vi utmaningar för det lokala påverkansarbetet. Vi fick ta del av många goda exempel och fick även tips på var man kan hitta pengar och hur vi kan bli bättre på att rekrytera medlemmar och få dem att trivas. Vi anser att det är viktigt att ge varandra beröm och faktiskt inse hur bra vi är inom hbtq-området! Vi tror också att det

kan vara bra att göra något slags behovsinventering på lokal nivå på vad som är "need to have" och vad som är "nice to have", detta för att man ska satsa på "rätt" saker och inte bränna ut de eldsjälarna man har.

Vi ser fram emot middagen som snart ska serveras och hoppas att morgondagen bjuder lika många givande diskussioner som denna dag. Att sitta och utbyta erfarenheter med andra människor har någon slags självutlösande debriefing-effekt och laddar samtidigt batterierna! Mer lokalavdelningskonferens åt folket!

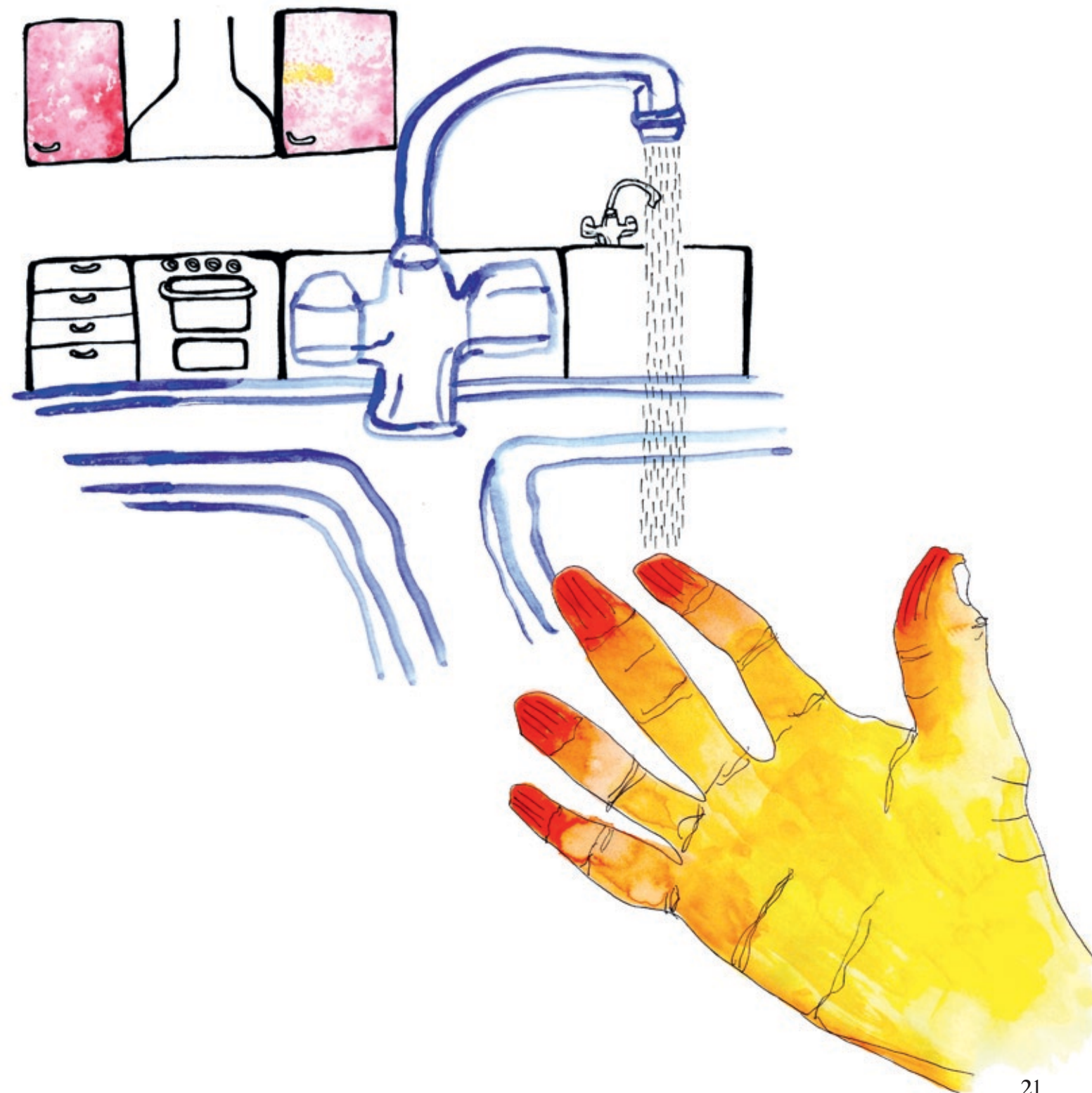
CAMILLA ALEXANDERSSON och KARIN MELIN,
konferensdeltagare

Älskling

Corn Flakes sitter fast på kanten av din frukosttallrik, torkad och hård. Du lutar din haka mot min nakna axel medan jag står med händerna i det varma diskvattnet. Du kysser min hals samtidigt som du berättar en historia från tunnelbanan, om hur du ogenerat ramlat in i två kvinnors diskussion. Det ljumna sköljvattnet dånar ner i slasken bredvid den fyllda diskhon, dränker dina ord. Din kropp trycker sig mot min. I diskvattnet flyter olivkärnan som jag lämnade på min tallrik vid middagen. Du nafsar mig i öronsnibben. Om jag stänger av kranen så kanske jag kan höra detaljerna från din historia. Dina händer på min mage. *Den är så schön att ta på, kommer du snart att säga.* Jag håller i tallriken med de gröna ränderna, den som det bara finns en kvar av. Dina händer under mitt linne, smeker mina bröst. *Jag har aldrig känt på några skönare bröst, kommer du snart att säga.* Vitlökspressen ligger kvar på diskbänken, åsidosatt, sist i turordningen. Den har blivit kvar från helgens middagsbjudning. En av kvinnorna på tunnelbanan hade gjort något hemskt. Men jag kan inte höra, vattnet dånar så från kranen, ner i den kalkbefläckade diskhon. *Jag skulle aldrig göra något sådant mot dig, kommer du snart att säga.* Jag tittar på den ljusblå diskborsten, den är alldeles flottig, vi borde köpa en ny. Ditt finger innanför min byxlinning, ingen knapp att behöva triskas med. Vattnet börjar bli grått, skulle ha sköljt av tallrikarna bättre, nu måste jag byta vatten. Din hand mellan mina ben. *Älskling, jag är så kåt på dig, kommer du snart att säga.* Dina bröst, din fitta, hela din kropp trycker mig mot diskbänken. Jag håller i nytt vatten och diskmedel.

ULLIS CARLSSON studerar till gymnasielärare i Uppsala. Hon har tidigare gått skivlinjen på Wiks folkhögskola och är medlem i dragking-gruppen Odd Fellas. Texten Älskling har tidigare publicerats i P3, utvald av Peter Englund, författare och ledamot i Svenska Akademien.

Vikingatidens transpersoner?

text LISA OLOFSSON

Alexander Andreeff doktorerar i arkeologi vid Göteborgs universitet och beskriver ett ämne som länge präglats av en machomentalitet à la Indiana Jones. I sin avhandling kritiserar Alexander den heteronormativitet som präglat tidigare forskning inom ämnet.

– Vi vill ofta försöka förstå vår egen tid genom att titta på det gamla. Vi letar efter någonting som går att känna igen och vill bekräfta oss själva och det samhälle vi lever i genom att hitta likheter i förhistorien. Eftersom uppdelningen i kvinnor och män är en så viktigt grund idag tenderar forskare att läsa in kön i de fynd de gör.

Alexander Andreeff utgår i sin avhandling från de gotländska bildstenar som restes under vikingatiden och försöker idag, runt 1300 år senare, förstå vad stenarna kan ha betytt för den tidens människor.

– Bilderna behöver inte nödvändigtvis visa hur folk levde. Att de ofta visar krigarfigurer betyder inte att de gotländska bönderna behöver ha varit ett krigiskt folk. Jag tänker att bilderna snarare visar den tidens ideal.

Alexander vill genom sin avhandling uppmärksamma att man kan hitta alternativa sätt att tolka fynd om man utgår från att människor i tidigare samhällen

kanske inte sett på kön som vi gör idag. Om vi verkligen vill veta hur människor tänkte och levde i andra tider måste vi vara öppna för att deras samhällen kanske inte präglades av samma normer som vårt. För att förklara hänvisar Alexander till Emma (Eva-Marie) Göransson som har undersökt människofigurer på de gotländska bildstenarna.

I boken *Bilder av kvinnor och kvinnlighet: Genus och kroppsspråk under övergången till kristendomen* (1999) urskiljs särdrag hos olika figurer, särdrag som kopplas till kön. Vissa figurer har lång klädnad så att benen inte syns och håller nästan alltid ett dryckeshorn, en slags bägare,

i handen. Dessa menar Emma Göransson skulle kunna vara bilder av kvinnor. Figurer som har kort kjortel så att benen syns och en triangel på hakan som skulle kunna förstås som ett skägg tolkas som män.

Queera figurer

Bland figurerna urskiljs också en tredje kategori. Dessa har lång klädnad och en bägare i handen, men de har också skägg. Emma Göransson kallar dem för androgyna. Alexander kallar dem för "queera figurer" och berättar att de kan föreställa personer som ansågs ha kontakt med ande- och gudavärlden, så kallade sejdmän.

– Man kan säga att den tidens "prästerskap" kan ha varit ett slags transpersoner. De ansågs besitta både manliga och kvinnliga egenskaper. Det mest intressanta med de här figurerna tycker jag är att de visar att det inte bara fanns två köns kategorier utan ett spektrum av kategorier som även ibland kunde innefatta djur.

Alexander är fascinerad av den här tolkningen men poängterar samtidigt att vi egentligen inte kan veta att de olika figurerna verkligen står för olika kön med den innebörd som vi tänker på idag. Det vi tolkar som ett skägg kan i själva verket vara något

helt annat. De som ristade in figurerna kanske inte alls hade några symboler för att urskilja biologiskt kön.

– Man hittar ofta det man letar efter. En forskare kan aldrig vara helt objektiv, alla bär vi med oss de normer och erfarenheter som vi är uppväxta med och som samhället i stort omfattar. Däri ligger antagligen ett av huvudproblemen i den arkeologiska forskningen och kanske i forskningen överhuvud taget.

Alexander poängterar att det är viktigt att arkeologiska forskare som jobbar med en icke-heteronormativ utgångspunkt inte går i samma fälla som

KVILLE NR 182

SVÄLTE

heteronormativa forskare.

– Vi ska inte heller försöka hitta våra spegelbilder i förhistorien.

Alexander plockar fram en bok med hållristningar från bronsåldern, bläddrar fram till en sida med vikt hörn och pekar på en bild.

– Här är till exempel två manliga figurer som ser ut att ha analsex, det är glasklart tycker jag, men egentligen har jag ju då gjort samma sak som de forskare jag kritiserar. Vi måste komplicera det bortom detta.

Ut i fält

Under 80- och 90-talet ökade medvetenheten om att forskaren tar med sig sina erfarenheter in i forskningen. Feministiska forskare kritiserade den manliga hegemonin och förhistoriens kvinnor ägnades större uppmärksamhet. Under senare år har begreppet "queer arkeologi" börjat etablera sig.

– Jag upplever inte att det är trögt att ta upp queerteori som en del i forskningen, men jag tycker det är konstigt att inte fler intresserar sig för de här frågorna, säger Alexander.

– Det är tråkigt för det blir

lätt så att de som intresserar sig för detta marginaliseras. Vi som ägnar oss åt queerforskning har egna konferenser, egna nätverk och egna journaler. Sedan kan resten av den arkeologiska forskarvärlden peka på oss, använda oss som ett alibi och säga "där finns de ju". Vi får en egen nisch och andra kan fortsätta med sitt.

Alexander upplever att arkeologin är trög med att ta till sig inspiration från andra ämnen och menar att man inom till exempel renodlade humanioraämnen som litteraturvetenskap och filosofi, ligger långt före när det kommer till att ta in nya perspektiv i analyserna.

– Det kanske beror på att arkeologin ligger mellan humaniora och naturvetenskap. Ämnet rymmer allt från filosofer till DNA-analytiker. Arkeologin präglas också av en machomentalitet. Vi har ju Indiana Jones och vi använder militära metaforer. Vi "går ut i fält", "erövrar kunskap" och när vi är ute och gräver bor vi i "fältläger".

LISA OLOFSSON är aktiv i SFQ:s lokalavdelning i Göteborg och läsertilljournalist vid Göteborgs Universitet.

Öppenhet på 2000-talet

- damned if you do, damned if you don't

text SARA NILSSON och ANNA OLOVSDOTTER LÖÖV
illustrationer CAMILLA LEKEBJER

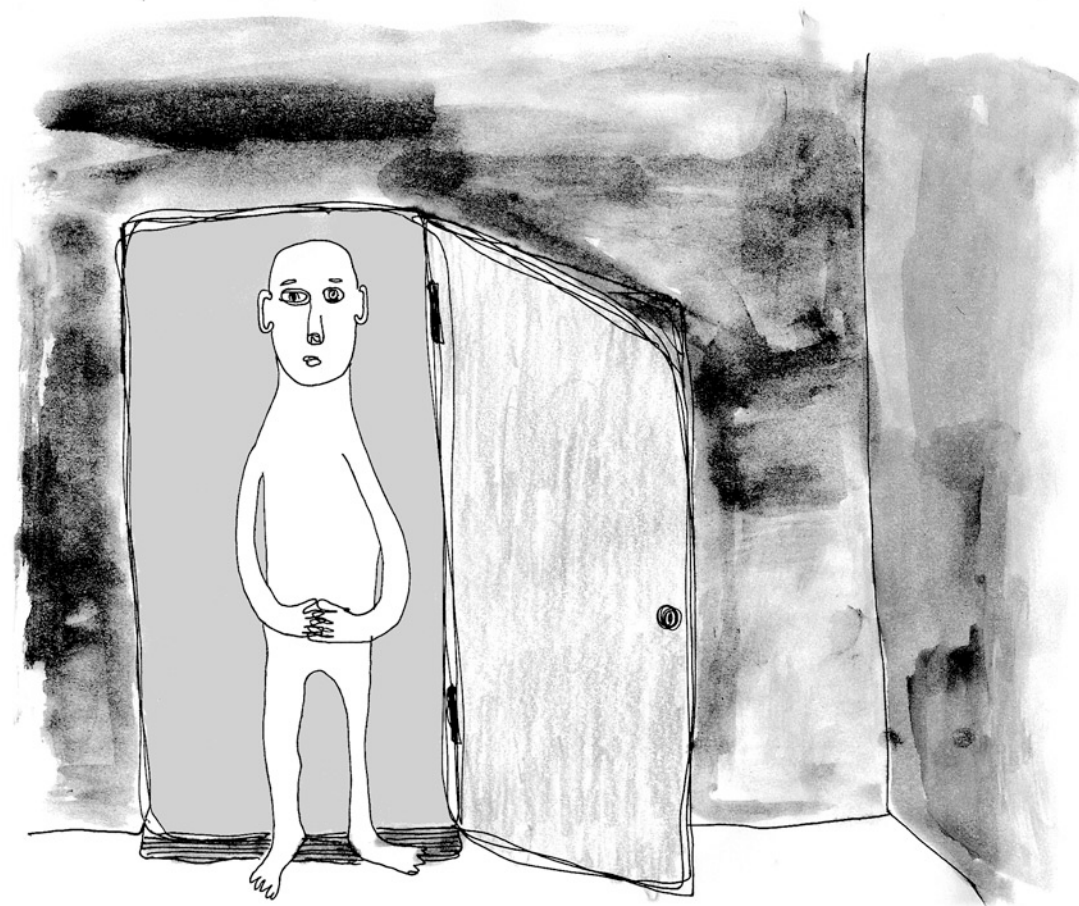
För femtio år sedan var det en självklarhet att dölja förälskelse i, eller sexuella förbindelser med, personer av samma kön för omgivningen. Idag finns snarare en förväntning om att man ska vara öppen med sin homo- eller bisexualitet. Varför skulle man dölja det?

Dubbel skam

Sociologen Margareta Lindholm skriver i *Dubbel-liv – reflektioner om öppenhet och döljande* (2003) om hur de höjda förväntningarna på öppenhet kan leda till känslor av skam hos den som inte alltid är öppen. Förutom eventuella känslor av skam

kopplade till den (icke-normativa) sexuella läggningen tillkommer en skam över att man skäms, eller inte är öppen i stunden, då döljandet blivit allt svårare att förstå, både för en själv och för omgivningen.

Lindholm beskriver 80- och 90-talet som Öppenhetens decennier; kändisar kommer ut, och homosexualitet blir etablerat i det offentliga samtalet genom bl.a. diskussionen om partnerskap för samkönade par. Att vara homosexuell blir allt mindre stigmatiserat och detta påverkar i sin tur homo- och bisexuella - allt fler lever mer och mer öppet. Även förväntningarna på öppenhet ökar,

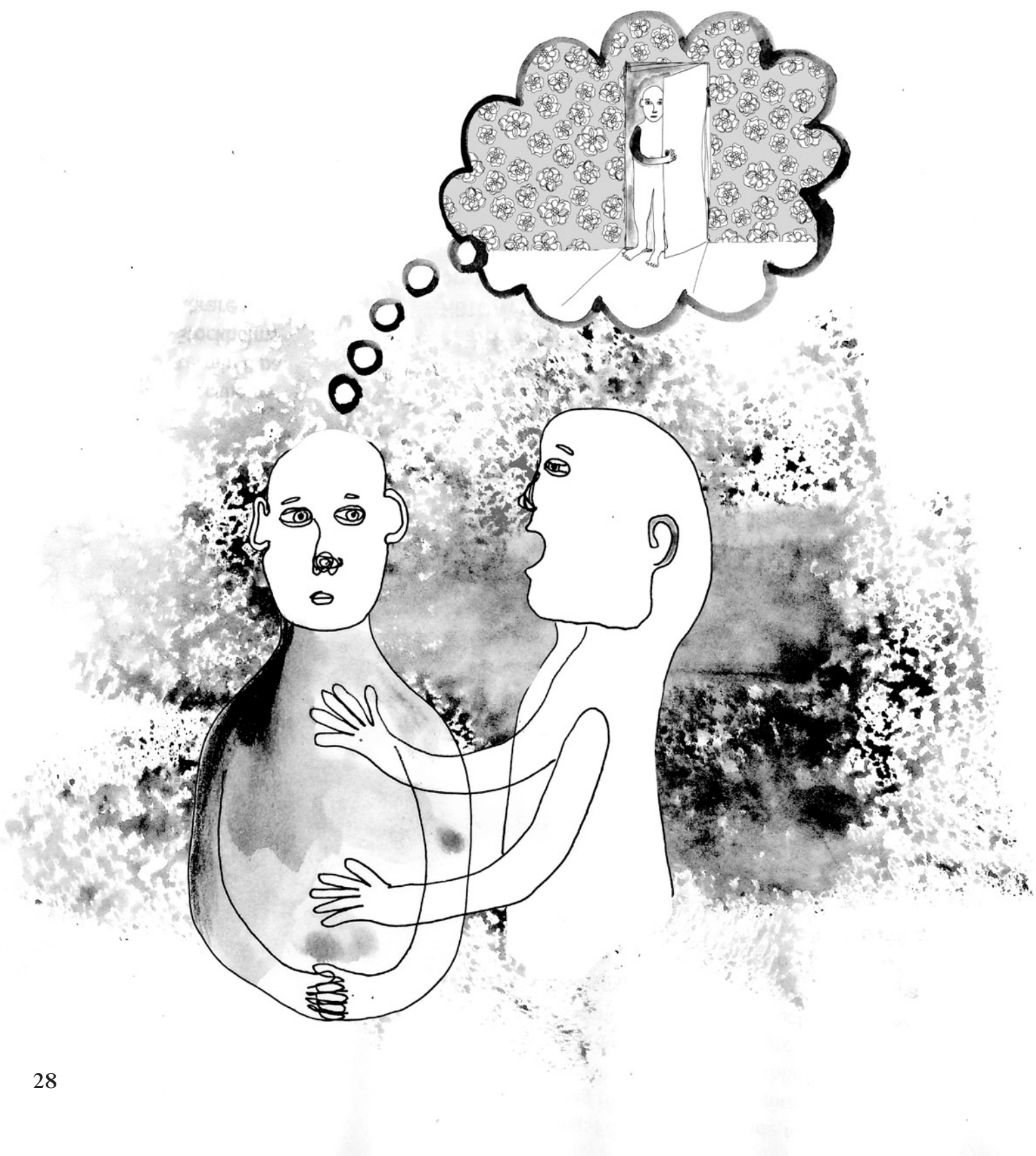
samtidigt som de i ett heteronormativt samhälle inte alltid går att leva upp till - det uppstår alltid situationer där det varken är klokt eller möjligt att vara öppen med sin sexuella läggning, menar Lindholm. Detta, i kontrast till förväntningarna om total öppenhet både från samhället i stort och homo- och bisexuella själva, skapar den dubbla skammen.

Dolt eller öppet?

Lindholm ser inte öppenhet som ett tillstånd utan som en process - det går inte att komma ut en gång för alla. I varje ny heteronormativ situa-

tion väcks frågan om öppenhet. I sammanhang där man som homo- eller bisexuell antas vara heterosexuell ställs man alltid inför samma val; låta saken bero eller påpeka det felaktiga antagandet och komma ut?

Konsekvenserna av öppenheten går aldrig säkert att förutse; kommer den tas emot naturligt, kommer samtalet att stanna upp, eller kommer öppenheten till och med att resultera i våld? Lindholm lyfter fram två vanliga men motsatta reaktioner; att endast bli sedd som "Homot" alternativt få ett oförstående svar om "Vad har det med saken att göra att du är gay?". Det enda som är

säkert, menar Lindholm, är att situationen kommer att förändras. Innan man ens öppnar munnen har det spontana i samtalet försvunnit, då den ena parten har börjat fundera kring möjligheterna till öppenhet.

Skälen till att dölja sin sexuella läggning kan vara olika. Att i ett mingel med en överordnad på arbetsplatsen påpeka att det implicita antagande om heterosexualitet som låg i hennes skämt var fel skulle bara skapa mer obehag än upplevd vinning. Döljande blir i den situationen en ganska självklar lösning. Att komma ut handlar inte om att manifesteras sin identitet utan om att inte "luras", menar Lindholm. Hon beskriver hur valet att dölja numera ofta åtföljs just av känslor av att ha varit oärlig. Får man som flata frågan om vad ens pojkvän pluggar och man svarar i könsneutrala termer att ens sambo läser litteraturvetenskap in finner sig den där känslan lätt.

Stolthet och skam

Homorörelsen har länge arbetat för att homo- och bisexuella ska känna sig stolta över sin sexuella läggning (Pridefestivaler!). Devisen om stolthet kan dock skapa andra skamkänslor då det inte alltid är möjligt att vara är öppen och stolt. Det heteronormativa samhällets brist på förståelse för att man som homo- eller bisexuell ibland väljer att dölja sin sexuella läggning skapar också skam – skam över att man tycker något är jobbigt som "anses vara" helt oproblematiskt. Man måste alltså hantera en form av dubbel bestraffning där

både öppenhet och döljande kan få negativa konsekvenser – "damned if you do, damned if you don't".

Hur kan man då hantera det här? Jo, genom att vara medveten om att homo- och bisexualitet fortfarande är stigmatiserade sexuella läggningar i vårt heteronormativa samhälle. Då kan man istället för att lägga ansvaret för öppenheten på den homo- eller bisexuella individen se vilka samhälleliga förutsättningar som faktiskt finns. Parallellt med det kan kampen för ett bättre samhälle genom ökad öppenhet fortsätta.

ANNA OLOVSDOTTER LÖÖV bor i Malmö och arbetar som doktorand i genusvetenskap vid Lunds universitet.

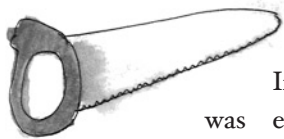
SARA NILSSON bor också i Malmö och läser på psykologprogrammet vid Lunds universitet.

Både har tidigare suttit i SFQ:s förbundsstyrelse.

How to make your organization trans-inclusive

text ALICE GUÉNA
illustration CAMILLA LEKEBJER

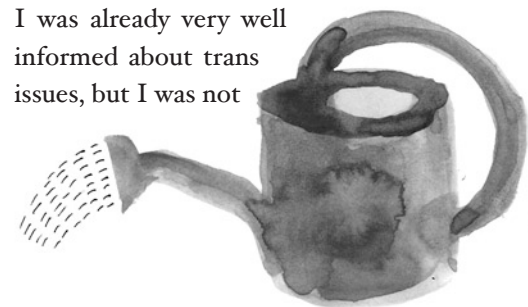
In October 2007 I was elected President of MAG (Young Gay Affirmation Movement), a gay and lesbian youth organisation based in Paris, France. When I was elected my main goal was to change the “gay and lesbian” organisation into an “LGBT” organisation. I wanted to be proud of my organisation. I strongly remember what was written on a popular FTM¹ website: “Don’t call your organisation LGBT before it’s really true”. I wanted to change the name at the next Annual General Assembly which left me a year to make the organisation trans-inclusive and prepare for a name change.

When I was elected President both my treasurer and my secretary came out as FTM trans. My treasurer had joined the organisation as a lesbian, but

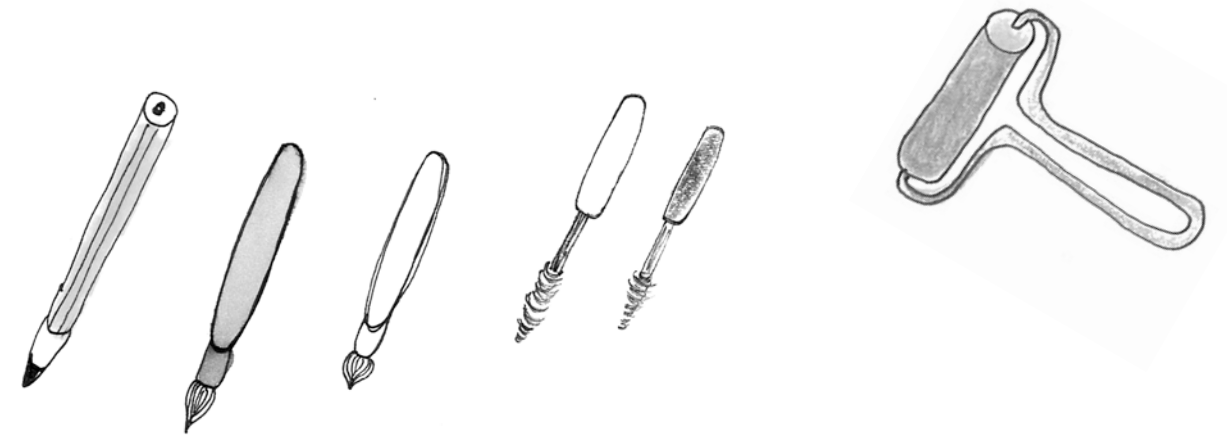
now identified as a transman. As part of an older generation he was not very present in the organisation, but still, he was there. My secretary on the contrary was a very active and visible member working as a welcoming volunteer at MAG during weekends – a space where young gays and lesbians could come and hang out. When my secretary came out as FTM trans by removing his t-shirt during a Pride Parade, showing his chest scars and making everybody know that he was no longer a butch dyke, it was a sensation. He was very well known and popular and people continued loving him no matter his gender/what gender he chose. That he came out as trans made MAG’s change into an LGBT organisation easier since the change didn’t come from the top, but from its active members.

But MAG was still officially a gay and lesbian organisation. This implied that trans-identified or gender-questioning youth might think, when hearing about MAG, that the organisation was not for them since many trans-identified young people today have not identified as lesbian/gay before identifying as trans. And even if young trans people would have contacted MAG, the organisations’ volunteers would not have been able to answer their questions. My purpose was to help trans or gender-questioning young people in the same way as we were helping so many young gays, lesbians and bisexuals.

Due to personal curiosity I was already very well informed about trans issues, but I was not

¹ Female to male

yet a trans activist. In France the only activist event focused on trans issues is an annual march in October. This march has existed for more than 10 years, but nothing seemed to have changed. Via FTM forums, my dear trans-identified board members informed me of a meeting with the organisers of the march. We decided to go there and to become a part of the organising team. Through the different partners in the organising team we met people with diverse trans-identities and political stances. We became aware of the fact that there were no actual spaces for trans or gender-questioning youth where they could feel safe, talk, meet each other and get info on transition (processes). I started dreaming about MAG becoming such a

place. I wanted to make MAG trans-inclusive and a meeting place for young trans people and change the name and the organisations’ image so that

“When you fight homophobia every day it’s not easy to recognize your own transphobic behaviour.”

people would know that MAG is a trans organisation too.

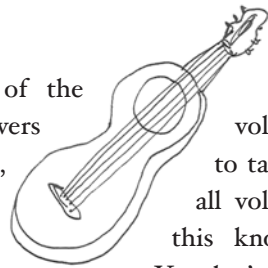
To be able to make MAG trans-inclusive something had to be done to fight transphobia inside the organisation, among the diverse crowd that was hanging out on our couches every weekend. We had noticed that people had loads of questions about trans issues – some of them quite personal.

We thought that instead of bothering the few trans people that were part of MAG, curious members had better get some information from outsiders. So I

asked a couple of trans activists from the organisation team of the Trans March, one MTF² and one FTM, to come to MAG on one crowded Friday night to talk about “transsexualism”. The debates during the night were passionate, and people had trouble acknowledging their own transphobia and were often defensive. When you fight homophobia every day it’s not easy to recognize your own transphobic behaviour. During

² Male to female

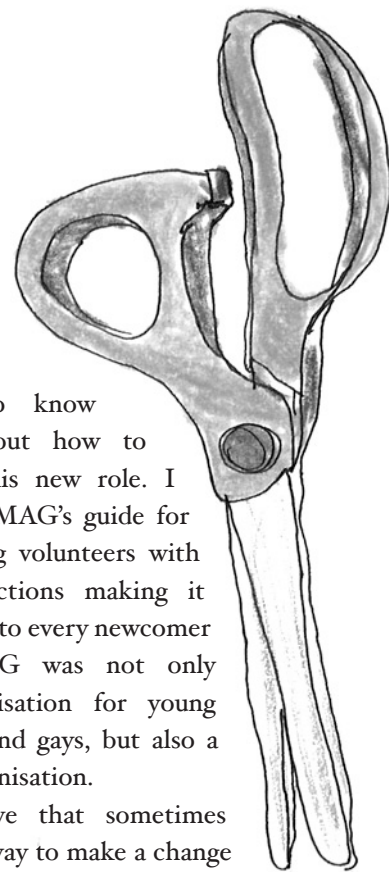
the evening some of the members got answers to their questions, but some remained irritated by the accusation of transphobia. This is how we decided to make a brochure with information about trans issues – a brochure that would be available at all times, providing some definitions and

trans-identified volunteers being able to talk about trans issues, all volunteers had to have this knowledge and ability. You don't make an organisation trans-inclusive by involving only trans people in trans things. The idea of a fully trans-inclusive LGBT organisation was for me a place where every volunteer could help a desperate young

happy to know more about how to handle this new role. I re-wrote MAG's guide for welcoming volunteers with new directions making it very clear to every newcomer that MAG was not only an organisation for young lesbians and gays, but also a trans organisation.

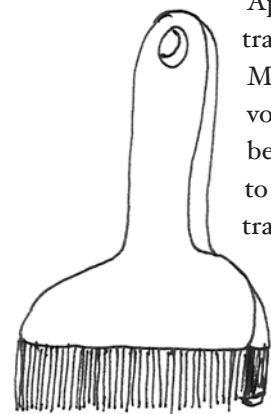
I believe that sometimes the only way to make a change is to act as if the change has already happened. We made a new banner for MAG with trans written on it. Every time we were printing brochures, making t-shirts, or talking to the newspapers about MAG, I made sure that it was spelled out as MAG – young gays, lesbians, bis and trans. Who cares if it's too long? I didn't, and it was part of communicating in a pedagogical way. I wanted young trans people out there to know that they were not alone and that they could join MAG. I also wanted the rest of the world to know that MAG was fighting for trans youth too, just as

“I wanted young trans people out there to know that they were not alone and that they could join MAG.”

some “questions you shouldn't ask a trans person”.

Apart from fighting transphobia inside MAG, the welcoming volunteers had to be trained in how to deal with young trans people or young people questioning their gender identity. Instead of only having

person or be able to talk about trans issues and raise awareness about it in the organisation. I was dreaming of MAG as a place where young LGBT people would mix, discovering others and themselves at the same time.

The first step towards this dream was the organisation of an informal training for the welcoming volunteers. Most of them came and were very

strongly as it has been fighting for gays and lesbians for more than 20 years.

During our video nights on Saturdays we started watching trans films, and we added trans books to our library. I was committed to raising the question in an informal way every time I was there, for instance simply while having a coke on the couches. Our website was enriched with new texts by young trans people writing about their experiences

of transitioning, about transphobia and about sexual orientation. Some trans people came to MAG and stayed.

They became popular, loved, and involved in the organisation. Some of them were gay/lesbian, others bi or straight. We started mixing joyously.

On the 5th of October 2008, a year after I was elected

President, MAG held an Extraordinary General Assembly to ask its members whether we should change the name of the organisation to make

it bi and trans-inclusive, or whether we should stick to the old name. 73 out of 96 members were represented, and the new inclusive name was accepted unanimously. The organisation was now called MAG – young gays, lesbians, bisexuals and trans. A week later we could see 30 red MAG t-shirts at the Trans March. It was a great day.

Today MAG has an active trans working group. It was formed by young trans activists (but not only) who found a safe space to make things happen.

They have launched an on-line survey for young trans people and for education staff. The group is also working on a brochure and to make MAG have a special trans day every week.

And I now feel very proud of my organisation.

ALICE GUÉNA is a french queer youth activist. Zie³ currently lives in Stockholm and is one of SFQ's EVS⁴ volunteers.

³ a gender neutral pronoun
⁴ European Voluntary Service

”Tar ingen annan över låter jag mejlinglistan själv dö”

text VIOLA ARVIDSSON & NIKLAS LINDQVIST
foto FREJA WAGNER

Det var våren 2007. Kontaktpersonen för Homobis, Gaystudenterna vid Umeå universitet, var trött och behövde avlastning. Medlemsantalet sviktade och det var ett stort ansvar för en enda person. De som pratade med honom om Homobis fick bara buttra kommentarer till svar. Han såg som sitt sista hopp att skicka ut ett mejl och hoppas att det skulle finnas någon som kunde förbarma sig över föreningen och ta över uppdraget. Döm av hans förvåning när han snabbt fick ett positivt svar från tre glada personer som tillsammans med honom bildade en styrgrupp för att driva Homobis.

Det formella övertagandet skedde vid höstterminens start 2007. Det bestämdes då att Homobis skulle fortsätta vara en liten förening, gå ur dåvarande SFG och börja ha filmkvällar. Förutom då det återkommande fiket varje månad – som inte fick glömmas bort. Orsaken till beslutet att gå ur SFG var att

Homobis skulle bli tvungna att ha ett medlemsregister och börja ha årsmöten. Flera medlemmar var väldigt kritiskt inställda till SFG, men hur utträdet rent praktiskt skulle ske, det var inte bestämt.

Sörlänningen från SFG:s förbundsstyrelse som propsat

” Det var väldigt roligt, samtidigt som känslan av att vara kusinen från landet infann sig. Inte hade vi någon styrelse och inte hade vi haft någon flerårig bra verksamhet heller. ”

på att få komma på besök till Umeå lyckades sälja in idén med medlemsregistret. Trots det tidigare beslutet om utträde stannade Homobis kvar i SFG. De medlemmar som tidigare hade varit negativt inställda ändrade sig och blev nu mer peppade än någonsin. Hösten gick, folk strömmade till föreningen och en ny era var

påbörjad. Film- och spelkvällar och söndagsfikan varvades med utflykter – allt genomfört i en glad och positiv anda.

Vid SFG:s årsmöte i november 2007 närvarade Homobis med två representanter. Det var väldigt roligt, samtidigt som känslan av att vara kusinen från landet infann sig. Inte hade vi någon styrelse och inte hade vi haft någon flerårig bra verksamhet heller. Frida och Viola, som var på plats, bestämde att det skulle bli en förändring. De gick ut hårt och sa att Homobis skulle ta hem segern i den av SFG utlysta medlemsvärvartävlingen.

Efter ett intensivt arbete var hela Homobis nervösa över det slutgiltiga resultatet. Vi hade varit kaxiga. På Homobis julkort hade styrelsen hemmagjorda pannband med texten ”Säker seger” - trots att det var allt annat än avgjort. De två sista dagarnas intensiva kampanjarbete gav resultat. Homobis vann tävlingen med

stor marginal. Vi hade ingen styrelse, men så dåliga var vi inte. Självförtroendet ökade.

Under vintern 2008 väcktes tanken om ett namnbyte. Namnet Homobis exkluderade transpersoner, och dessutom var det inte självklart hur det skulle uttalas. På det första årsmötet valdes inte bara en styrelse, utan det utlystes också en namntävling. Det inkom en massa olika förslag, allt från Umeås Oheterostudenter – UFO, Queen Hubertus till Homobitsq. Det vinnande och lite torra förslaget blev Sveriges förenade HBTQ-studenter Umeå, SFQ Umeå. Motiveringen till valet var att det är bra att utstråla seriositet – detta trots att vi i verksamhetsplanen hade slagit fast att ”våra aktiviteter bör inte sträva efter att starta på utsatt tid”. Seriösa eller inte, vårterminen 2008 kom att innehålla allt från filmvisningar, L-word-kvällar, fikan och skranåkning¹ till deltagande i Brännbolls-VM i Umeå, med förberedande brännbollsträningar.

Hösten 2008 påbörjades på ett

¹ En skrana är en mjuk plastmadrass med måtten 120x50 cm. Att åka skrana innebär att en eller flera personer sitter, ligger, står eller på annat sätt håller sig kvar på skranan nedför en backe täckt med snö. Det går inte att styra skranan och den går väldigt fort. Ju fler personer som befinner sig på skranan, desto högre hastighet kommer att uppnås.

helt annat sätt än hösten 2007. På terminens första söndagsfika kom det 22 personer. En nyuppflyttad medlem undrade vad det egentligen finns att göra i Umeå. Hon fick svaret att man kan träna. Och när man inte tränar, då pratar man om att träna. Tillsammans med RFSL Umeå ändrade vi på den bilden genom att arrangera Umeå Pride 2008.

Den 25 september invigdes Umeå Pride. Arrangemanget pågick i tre dagar och överträffade alla förväntningar. Temat för Priden var ”Inblick & Utblick” – se vem du själv är och hur du påverkar din omgivning samtidigt som du blickar ut i Europa och ser hur situationen ser ut där. Under Umeå Pride anordnades föreläsningar, en stödspelning där allt överskott gick till den polska organisationen Campaign Against Homofobia, KPH, och en parad som drog 320 personer. Regnbågsflaggor hissades på torget framför rådhuset. Pridefirandet avslutades på ett storartat sätt med en fest på Norrlandsoperan. Det kom 600 personer och festen var mer än utsåld.

Hösten fortsatte i samma anda. Idéerna flödade och terminen avslutades med ett gemensamt transprojekt med RFSL Umeå med syftet att

skapa en grund för att kunna få mer transkompetens i hela staden. Vid jul hade SFQ Umeå 30-40 aktiva medlemmar. Söndagsfikorna var så välbesökta att det senaste kaféet fick införskaffa en ny kaffe- och temaskinen för att den gamla inte klarade trycket och gick sönder. Nu har det precis varit årsmöte och planerna för vilka roliga saker SFQ Umeå ska göra 2009 är i full gång. Det kommer inte att bli lätt att matcha förra årets toppenår, men ingenting är omöjligt. Det var nog ingen som trodde att vi skulle vara där vi är idag för ett och ett halvt år sedan – inte minst den då väldigt trötta kontaktpersonen som nu med glädje kommer och deltar i SFQ Umeås aktiviteter.

NIKLAS LINDQVIST var kontaktperson för Homobis 2005-2007

VIOLA ARVIDSSON var medlem i Homobis styrgrupp och sitter numera i SFQ Umeås styrelse

SÖKES:

Du som vill arbeta för en högskola fri från heteronormativitet och för solidaritet mellan hbtq-personer i världen.

Egenskaper: Brinnande engagemang, god samarbetsförmåga, snyggt intellekt. Du bör ha kunskap om hbt- och/eller utbildningsfrågor eller "bara" ett stort intresse.

FINNES:

Ungt, fräscht hbtq-förbund för alla studenter.

Sveriges Förenade HBTQ-studenter (SFQ) söker nya krafter. SFQ samlar HBTQ-studentföreningar vid universitet och högskolor runt om i Sverige och arbetar med att förbättra hbtq-studenters situation och motverka heteronormativitet inom högskolan. SFQ samlar och stärker lokala avdelningar för HBTQ-studenter och är lokalavdelningarnas politiska språkrör.

I november ska SFQ rösta fram en ny förbundsstyrelse för 2010 och i den behövs många olika människor, med många olika erfarenheter. Förbundet behöver även bra revisorer. Kanske är det just du som behövs? Eller vet du någon annan bra person? Vi vill gärna få chansen att lära känna dig eller din vän, visa upp alla våra goda sidor och berätta mer om vad det innebär att sitta i styrelsen.

Vad väntar du på? Kanske kan vi ge oss av på en spännande färd tillsammans ;-)

Kontakta SFQ:s valberedning på valberedningen@hbtqstudenterna.se

www.hbtqstudenterna.se

38 Valberedningen svarar på frågor när som helst, men för att kunna föreslå SFQ:s årsmöte en ny styrelse och nya revisorer i november så behöver vi få en formell nominering senast den 1 oktober. Nomineringen bör innehålla namn, kontaktuppgifter och en motivering till varför den nominerade passar i styrelsen (det går bra att nominera sig själv). Har du ett intresse av att engagera dig i SFQ redan nu under 2009 så slussar vi dig gärna vidare. SFQ behöver hela tiden nya eldsjälar, i styrelsen eller på annat håll.

Arbetar ditt lärosäte förebyggande mot diskriminering på grund av kön, könsöverskridande identitet och uttryck?

I vår skickas det rosa kuvertet ut av SFQ till alla instanser för högre utbildning i Sverige.

Det rosa kuvertet är, liksom det orangea kuvertet, ett sätt att öka tryggheten i samhället. Istället för pension för alla har vi valt att fokusera på att utbilda personal på instanser för högre utbildning i hur man kan arbeta förebyggande för att motverka diskriminering, trakasserier och kränkande behandling av transidentifierade personer i organisationen, med fokus på studenterna.

Projektet startades i årsskiftet då den nya diskrimineringsgrunden "könsöverskridande identitet eller uttryck" trädde i kraft. Vi är övertygade om att utbildningsinstanserna saknar både kunskap och metoder för att motverka diskriminering, trakasserier och kränkande behandling på egen hand, oavsett hur välvilligt inställda de är till frågorna.

Våra workshops är både teoretiska och praktiska. De tar upp normer kring kön, vad trans är, hur transpersoners livsvillkor ser ut i stort, vilka transspecifika lagar som finns idag som berör den högre utbildningens verksamhet, samt vilka vanliga problem som transidentifierade personer stöter på i sin utbildning. Sedan tittar vi gemensamt på den specifika organisationen vi besöker: vilka hinder som finns där och vad personalen kan göra för att göra organisationen mer tillgänglig, intressant och bekväm, främst för studerande, men också för personal med transidentiteter.

Workshopledare och projektsamordnare är Arawn Repka som är genusföretagare, transaktivist och utbildad i processledning genom ledarskapsutbildningen Kaospiloterna. Han har sin aktivistbakgrund i RFSL Ungdom och har stor erfarenhet av antidiskriminerings- och förändringsarbete. Kontakta Arawn för att få mer information om projektet, föreslå en specifik person att skicka kuvertet till, föreslå något tillägg till utbildningsupplägget eller något annat på rosakuvertet@hbtqstudenterna.se eller på telefon 0739-873 624.

Rosa kuvertet

Testa transtillgängligheten på ditt lärosäte!

1. Hos oss säger man inte "mina damer och herrar".

- 1 stämmer
- X stämmer inte
- 2 varför skulle man inte säga det?

2. Hos oss är det möjligt att få ut ett nytt examensbevis vid juridiskt könsbyte.

- 1 stämmer
- X stämmer inte
- 2 det kommer nog aldrig någon att behöva.

3. Alla våra utrymmen, inklusive toaletterna är könsneutrala.

- 1 stämmer
- X stämmer inte
- 2 varför skulle de vara det?

4. Hos oss tänker vi att alla ämnen har med genus att göra.

- 1 stämmer
- X stämmer inte
- 2 varför skulle vi göra det?

5. För oss är det viktigt att alla studenter ska känna sig trygga och inkluderade i sin utbildning och på lärosätet.

- 1 stämmer
- X stämmer inte
- 2 hur genomför man det rent praktiskt?

6. Hos oss stöter varken studerande eller anställda transpersoner på några problem.

- 1 stämmer
- X stämmer inte
- 2 vi har väl inga transpersoner hos oss?

7. Vi har ett förebyggande arbete mot diskriminering på grund av kön, könsöverskridande identitet och uttryck.

- 1 stämmer
- X stämmer inte
- 2 hur ska vi göra det?

8. På våra utvärderingsblanketter finns fler alternativ för kön än man och kvinna.

- 1 stämmer
- X stämmer inte
- 2 varför skulle vi ha det?

9. Vi skulle aldrig använda kurslitteratur som var eller ansågs vara kränkande för transpersoner.

- 1 stämmer
- X stämmer inte
- 2 hur vet man vad som är kränkande?

Facit:

Flest 1:or - Ni är extremt långt fram i frågorna. Ring oss och berätta om hur ni gjort och mer om er så att vi kan tipsa om er för våra medlemmar.

Flest X - Ni har troligen en hel del människor hos er som känner sig obekväma med hur ni har det på ert lärosäte. Men vi vet vad ni kan göra! Kontakta oss för en workshop! Endast praktiska lösningar kommer inte att lösa grundproblemet som finns i synsättet och kunskapen.

Flest 2:or - Ni saknar en hel del kunskap på området, och har kanske också motstånd mot att utvecklas? Kontakta oss så att vi kan berätta om våra workshops om förebyggande arbete för att motverka diskriminering på grund av kön, könsidentitet och/eller könsuttryck.

Kontakt: Arawn Repka / 0739-873 624 / rosakuvertet@hbtqstudenterna.se